

Εσύ τὸ θα

ἴκανες στὴ

θίστῃ τοῦ

Ηρακλῆ;

*Το συγκεκριμένο παραμύθι δεν είναι πραγματική ιστορία....
Ή μήπως είναι;
Μη σταθείτε στο αν το έχει ζήσει κάποιο παιδί...
σταθείτε στο πώς θα γίνει αφορμή να βοηθήσετε το δικό σας
παιδί.*

Η παρούσα ιστορία αποτελεί εκπαιδευτικό υλικό της ευρωπαϊκής καμπάνιας κατά του σχολικού εκφοβισμού διαθέσιμη στο <http://www.e-abc.eu/gr/sholikos-ekfovismos/oi-ekpaideutikoi/uliko-gia-suzitisi-stin-taxi/> .

Στα πλαίσια των δράσεων που πραγματοποιήθηκαν στο σχολείο μας, Δημοτικό Σχολείο Μεγαλοχωρίου Λέσβου, η παρούσα ιστορία εξετάστηκε ως μελέτη περίπτωσης, θέτοντας τους μαθητές σε ποικίλους προβληματισμούς αναφορικά με τον τρόπο που θα δρούσαν και θα αντιδρούσαν σε παρόμοιο περιστατικό, είτε ως θύματα, είτε ως θύτες, είτε και ως παρατηρητές.

Στη συνέχεια, η ολομέλεια της τάξης αποφάσισε τον τίτλο της ιστορίας και τα παιδιά κλήθηκαν να ζωγραφίσουν εικόνες της ιστορίας, ώστε να δημιουργηθεί το παρόν ηλεκτρονικό αρχείο.

«Να ζήσεις Ηρακλή και χρόνια πολλά
Μεγάλος να γίνεις με άσπρα μαλλιά
Παντού να σκορπίζεις της γνώσης το φως
Και όλοι να λένε να ένας σοφός»

-Να ζήσεις αγόρι μου! λέει η μητέρα του Ηρακλή και του δίνει ένα φιλάκι
-Χρόνια πολλά και καλά παλικάρι μου! προσθέτει ο πατέρας του.

Ο Ηρακλής είναι πια 12 χρονών... ολόκληρος άντρας όπως λέει και ο πατέρας του. Και όλα στη ζωή του θα αλλάξουν. Θα αποχωριστεί το παλιό του σχολείο, κάποιους από τους συμμαθητές του, γιατί απλά... τον περιμένει η ζωή στο Γυμνάσιο. Μια καινούρια συναρπαστική πορεία σαν μαθητής... ένα σκαλοπάτι πιο πάνω. Ο Ηρακλής ανυπομονούσε να πάει στο γυμνάσιο γιατί στο Δημοτικό, ε, να δεν ήταν και ότι καλύτερο. Όχι ότι περνούσε άσχημα... απλά δεν περνούσε και καλά.

Και η αλήθεια είναι αυτή. Ο Ηρακλής είναι ένας επιμελής μαθητής που τον αγαπάει πάρα πολύ η δασκάλα του, όμως είναι πολύ κλειστό παιδί. Όπως λέει και ο συμμαθητής του ο Γιώργος *δεν του παίρνεις κουβέντα*. Ο Ηρακλής πάντα ένιωθε ότι διαφέρει από τα υπόλοιπα παιδιά. Είναι πάρα πολύ αδύνατος και τα αυτιά του νομίζει ότι είναι τεράστια πάνω στο κεφάλι του. Αφού μάλιστα πιστεύει ότι κάποιος του τα κόλλησε όταν ήταν μικρός. Τόσο πολύ νιώθει ότι είναι ξένα.

Από την άλλη πλευρά δεν του αρέσει και το ποδόσφαιρο, και ποτέ δεν έπαιζε με τα άλλα αγόρια στο διάλλειμα (αφού συνήθως ποδόσφαιρο έπαιζαν). Με τα κορίτσια πάλι δεν έπαιζε γιατί... απλούστατα ήταν αγόρι και τα αγόρια δεν παίζουν με τα κορίτσια. Το χειρότερο του δε ήταν οι εκδρομές... πάντα αισθανόταν άβολα γιατί κανείς δεν τον προτιμούσε να κάτσει μαζί του στο πούλμαν και ένιωθε πάρα πολύ μόνος.

Τώρα όμως όλα θα αλλάξουν. Στο καινούργιο σχολείο δεν θα είναι κάποιος από τους παλιούς συμμαθητές του... είναι μια ευκαιρία... μια νέα αρχή. Επιτέλους θα έχει έναν φίλο... έναν πραγματικό φίλο, που θα γίνουν σαν αδέρφια. Θα παίζουν, θα πηχαινοέρχονται μαζί στο σχολείο, θα τον εκτιμάει.

Βοήθησε με Θεέ μου να τα καταφέρω. Να πάνε όλα όπως θέλω. Είμαι καλό παιδί... γιατί να μην έχω κι εγώ τον δικό μου «καλύτερο» φίλο!

Αυτή η φράση είναι διαρκώς στο μυαλό του Ηρακλή... μια μικρή προσευχή!!! Και μόνο προσευχές θέλει να κάνει. Δεν θέλει να μάθει κανείς πόσο μόνος και άβολα ένιωθε στο Δημοτικό. Όλα αυτά τα χρόνια δεν είχε πει τίποτα σε κανένα. Οι γονείς του θα στενοχωριόντουσαν και από την άλλη θα τους απογοήτευε. Ακούς εκεί... να μην τον θέλουν τα άλλα παιδιά. Όχι, όχι, δεν πρέπει να το μάθει κανείς. Επιτέλους οι προσευχές του θα βγουν αληθινές.

Μαρία Μ.

Δ.Σ. Μεγαλοχωρίου Λέσβου

-Ξύπνα Ηρακλή, 07:00 η ώρα... Φώναξε η μαμά του.

-Έτοιμο το γυμνασιόπαιδο μου... γέλασε ο πατέρας του.

-Έτοιμος... απάντησε.

-Έλα αγόρι μου! Θα σε πάω εγώ στο σχολείο με το αμάξι! είπε ο πατέρας του. Ε όχι πρώτη μέρα στο σχολείο και να με πάει ο πατέρας μου. Κακή αρχή θα κάνω. Όλοι θα με κοροϊδεύουν... σκέφτηκε.

-Όχι ρε μπαμπά, όλα τα παιδιά μόνα τους θα είναι και μένα θα με πάει ο μπαμπάς μου. Όχι όχι... Θα πάω με τα πόδια... απάντησε ο Ηρακλής με πολύ θυμό λες και του είπε κάτι κακό.

Ο πατέρας του συμφώνησε και έτσι ξεκινάει μόνος του για το σχολείο.

Η πρώτη μέρα είναι πάρα πολύ καλή. Ο Ηρακλής γνωρίζεται με κάποια παιδιά, όχι ότι γίνονται φίλοι, αλλά να, γνωρίζονται... εκείνος βέβαια ντρέπεται να μιλήσει αλλά ευτυχώς του μιλάνε οι άλλοι.

Και φτάνει η ώρα να μπουν στην τάξη και το «μαρτύριο» του πούλμαν... να το πάλι... με ποιον θα κάτσει ο Ηρακλής;! Κανένας δεν θα τον θέλει... Ένα παιδί του λέει: «έλα να κάτσεις μαζί μου». Ο Ηρακλής χαμογελάει, τον πλησιάζει και κάθεται δίπλα του:

-Γεια με λένε Γιάννη

-Ηρακλή εμένα

-Χάρηκα

-Κι εγώ

-Δεν ξέρεις κανέναν εδώ ε;

Και έτσι ξεκινάει η κουβέντα τους, και ενώ ο Ηρακλής θέλει τόσο πολύ ένα φίλο για έναν περίεργο λόγο δεν μιλάει πολύ. Ελάχιστα, σαν να δείχνει στο Γιάννη ότι δεν τον θέλει για φίλο. Τι περίεργο πράγμα; Είχε πληγωθεί τόσο πολύ από τους συμμαθητές του στο δημοτικό που λειτουργεί σαν να μη θέλει φίλους και ας θέλει. Νομίζει ότι προστατεύει τον εαυτό του έτσι μάλλον...

Ευτυχώς ο Γιάννης συνέχισε να μιλάει για να γνωριστούν. Ο Γιάννης φαίνεται καλό και ευγενικό παιδί και μιλάει πολύ, χωρίς να κουράζει κάποιον και δείχνει να συμπαθεί τον Ηρακλή. Στο μπροστινό θρανίο κάθονται ο Χρήστος και ο Γρηγόρης, φίλοι κολλητοί του Γιάννη από το Δημοτικό.

Ο Χρήστος φαίνεται πάρα πολύ καλό παιδί, αλλά σοβαρός και λιγομίλητος. Ο Γρηγόρης από την άλλη είναι πολύ κοινωνικός, αγαπητός και «μάγκας»... Αυτό δηλαδή που θέλει να γίνει και ο Ηρακλής. Ωστόσο, δεν φαίνεται να συμπαθεί και πολύ ο Γρηγόρης τον Ηρακλή... Θα δείξει βέβαια, μπορεί να είναι και ιδέα του...

Οι μέρες κυλάνε και τα τέσσερα αγόρια κάνουν πολύ παρέα στο σχολείο. Και ποιος θα το πίστευε, συναντιούνται και πάνε μαζί στο σχολείο.

Τα απογεύματα ο Γιάννης και ο Χρήστος πάνε στο σπίτι του Γρηγόρη και παίζουν ηλεκτρονικά. Ο Ηρακλής δεν έχει καλεστεί ποτέ... Το περιμένει πώς και πώς και όλο φέρνει την κουβέντα στα ηλεκτρονικά, στα καινούρια παιχνίδια που αγοράζει μπας και τους δελεάσει και τον καλέσουν... αλλά τίποτα.

Μια μέρα ο Ηρακλής αργεί να ξυπνήσει και πάει καθυστερημένος στο σχολείο. Τρέχει στο δρόμο και σκέφτεται τι θα του πει η φιλόλογος που έχει την πρώτη ώρα.

Μπαίνει μέσα στο σχολείο και στην τάξη του:

-Συγχνώμη που άργησα λέει...

-Δεν πειράζει Ηρακλή! απαντάει η καθηγήτρια.

-Γιατί δεν χρησιμοποίησες τα αυτιά σου να πετάξεις; σχολιάζει ο Γρηγόρης και όλα τα παιδιά σκάνε στα γέλια.

-Έλα ησυχία... Λέει η καθηγήτρια χωρίς να προσθέτει κάτι άλλο.

Ο Ηρακλής κάθεται στη θέση του. Δεν λέει τίποτα, και τα χέρια του τρέμουν.

Σκέφτεται ότι όλοι πια θα τον κοροϊδεύουν... *Γιατί; Γιατί; Τι του έκανα;*

Δεν λέει τίποτα στο διάλλειμα και κανείς δεν σχολιάζει τίποτα.

Στο επόμενο διάλλειμα ο Γρηγόρης τον πλησιάζει, του μιλάει για πολλά και διάφορα θέματα και για πρώτη φορά είναι πολύ φιλικός μαζί του. Τον καλεί μάλιστα το απόγευμα στο σπίτι του. Αλλά για το πρωινό του σχόλιο κανείς από τους δυο δεν είπε κουβέντα.

Το μετάνιωσε, σκέφτεται ο Ηρακλής.

Είναι καλό παιδί... και η αλήθεια άλλωστε είναι ότι έχω πολύ μεγάλα αυτιά!!!

Ραφαέλα Ν.

Ο Ηρακλής γυρίζει στο σπίτι πολύ εκνευρισμένος... η μητέρα του σκέφτεται ότι κάτι πρέπει να έγινε στο σχολείο αλλά εκείνη την ώρα της λέει ότι το απόγευμα θα πάει στο Γρηγόρη οπότε δεν δίνει συνέχεια.

Ο Ηρακλής πάει στο σπίτι του Γρηγόρη, αλλά με πολύ φόβο. Διαρκώς σκέφτεται ότι **τώρα θα γίνει κάποιο σχόλιο**. Και ενώ είναι ώρα παιχνιδιού, για εκείνον είναι ώρα μαρτυρίου. Δεν έγινε πάντως κανένα σχόλιο. Και ο Ηρακλής σκέφτεται ότι πια είναι φίλοι με το Γρηγόρη και δεν θα τον κοροϊδέψει ξανά.

Ο Ηρακλής επιστρέφει στο σπίτι και κλείνεται στο μπάνιο για πολλή ώρα κοιτάζοντας στον καθρέφτη το πρόσωπο του.

Έχω όντως τεράστια αυτιά τι θα κάνω;;; δίκιο έχουν που με κοροϊδεύουν. Κάτι πρέπει να κάνω. Θα κοιμηθώ στο πλάι σκέφτεται. **Εάν πιάσω τα αυτιά μου θα μπουν προς τα μέσα**. Και κοιμάται με την ελπίδα ότι τα αυτιά του το πρωί θα έχουν «μικρύνει». Όμως δεν γίνεται τίποτα.

Το πρωί συναντιέται με τα παιδιά για να πάνε στο σχολείο, όμως κάτι στο κλίμα, κάτι δεν είναι όπως τις προηγούμενες μέρες. Ο Γρηγόρης, ο Γιάννης και ο Χρήστος χαμογελάνε και μιλάνε ψιθυριστά στον Ηρακλή...

-Γιατί μιλάτε έτσι; Ρωτάει χαμογελώντας.

-Αφού με τις αυτάρες σου μας ακούς κανονικά!! φωνάζει ο Γρηγόρης και λύνονται στα γέλια.

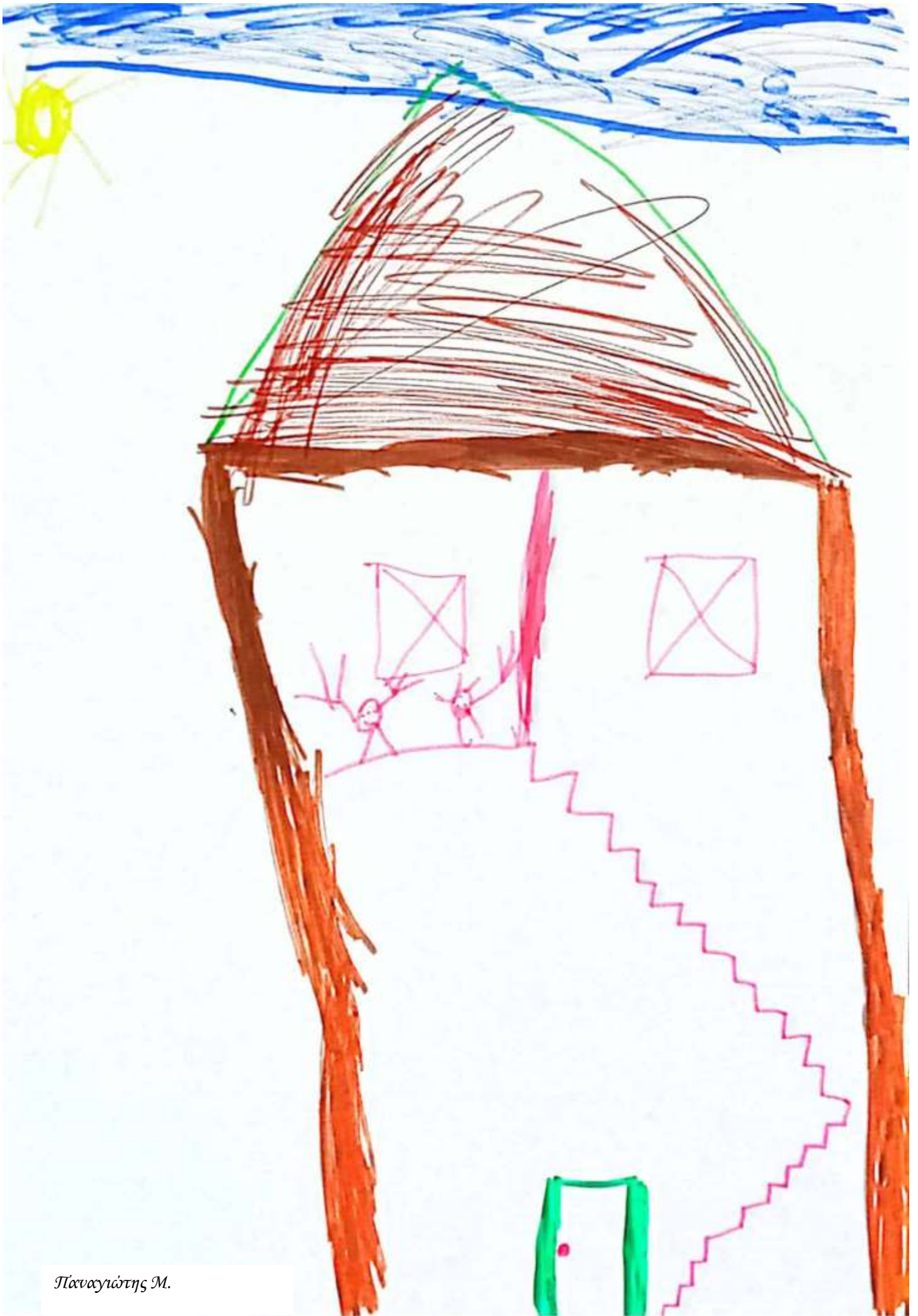
Ο Ηρακλής κλείνει τα μάτια, ξεροκαταπίνει και... θέλει να τελειώσουν όλα τώρα. Δεν ξέρει τι να κάνει... Απλά γελάει και εκείνος, δεν θέλει να μην τον έχουν φίλο.

Στο διάλλειμα ο Γιάννης του λέει:

-Παρεξηγήθηκες;

-Όχι ρε, σιγά απαντάει ο Ηρακλής.

Οι επόμενες μέρες είναι μαρτύριο για τον ήρωα μας. Όλα τα παιδιά τον σχολιάζουν και του λένε «αυτιά - τηγάνια». Εκείνος τους αποφεύγει όλους και σιγά σιγά απομονώνεται. Φοβάται ότι θα τον κοροϊδέψουν, ντρέπεται για αυτό που γίνεται, και είναι τόσο θυμωμένος που θέλει όλους να τους δείρει!!! Αλλά δεν το κάνει. Τα σχόλια συνεχίζονται και ο θυμός του μεγαλώνει... Μια μέρα μπαίνει στο σπίτι και χτυπάει όλα τα έπιπλα με τέτοια δύναμη που σπάει το γραφείο του. Η μητέρα του δεν του μιλάει και παίρνει τηλέφωνο τον μπαμπά του, όπου έρχεται και κάνουν μια κουβέντα σαν άντρες!!!

Παναγιώτης Μ.

-Τι συμβαίνει μικρέ; Τι έχεις;

-Άσε με ήσυχο τίποτα! Έλα τώρα... και σιγά σιγά ο μπαμπάς του τον κάνει να αισθανθεί άνετα και να του τα πει όλα...

-Στους καθηγητές σου το έχεις πει αυτό;

-Και τι θα κάνουν; Δεν μπορούν να κάνουν τίποτα!!!

-Πες το εσύ και κάτι θα κάνουν!

Καλά τώρα... σκέφτηκε ο Ηρακλής... δεν μου φτάνει το δούλεμα που τρώω, θα με λένε και καρφί τώρα.

Ο μπαμπάς βλέπει το φόβο του Ηρακλή για τον Γρηγόρη και...

-Και δεν κατάλαβα, λέει πολύ θυμωμένος ο μπαμπάς του, ποιος είναι αυτός ο Γρηγόρης που θα σε κοροϊδέψει εσένα; Να τον κοροϊδέψεις και εσύ! Ό,τι σου κάνει, να το κάνεις.

-Δεν γίνεται αυτό μπαμπά... είπε ο Ηρακλής, αλλά ούτε ο ίδιος δε ξέρει γιατί δεν γίνεται. Το μόνο που ξέρει είναι ότι τον φοβάται...

-Θα το κάνεις! Κάποιο κουσούρι θα έχει και αυτός. Να του το πεις!

Κάποιο κουσούρι θα έχει και αυτός... μέχρι και ο μπαμπάς βλέπει τα αυτιά μου σαν κουσούρι...

Αλλά πλάκα πλάκα ο Γρηγόρης είναι γεμάτος σπυριά... όχι δεν θα το κάνω, αλλά του αξίζει... Δεν ξέρω είμαι πολύ μπερδεμένος.

Οι μέρες κυλάνε... κάποιες μέρες δεν ασχολείται κανείς με τον Ηρακλή κάποιες πάλι ακούει διάφορα σχόλια... Τέλος πάντων, έτσι είναι η καθημερινότητα... θα περιμένει να τελειώσει το Γυμνάσιο - όπως περίμενε να τελειώσει και το Δημοτικό - και θα πάει στο Λύκειο. Εκεί όλα θα αλλάξουν...

Όσπου ο Γρηγόρης μια μέρα που είχαν γυμναστική και φύσαγε πάρα πολύ και λέει:

-Ηρακλή πρόσεχε έτσι όπως φυσάει μην σε πάρει ο αέρας και πετάξεις με τα αυτιά σου! και σκάσανε πάλι όλοι στα γέλια.

-Γιατί ρε σπυριάρη, τι πρόβλημα έχεις εσύ; Είπε ο Ηρακλής, αλλά κανείς δεν γελάει με το αστείο του. Ο Γρηγόρης τον κοιτάζει πολύ θυμωμένος, τον πλησιάζει και του σκάει μια μπουνιά, μα τι μπουνιά...

Ο Ηρακλής σηκώνει τα μάτια του και βλέπει κάποιους συμμαθητές του να γελάνε, κάποιους να χαμογελάνε και κάποιους απλά να τον κοιτάνε... κανείς δεν κάνει τίποτα ούτε τον πλησιάζει... Κάποιοι άλλοι έχουν βάλει το χέρι τους μπροστά στο στόμα τους και κάτι ψιθυρίζουν στον διπλανό τους, μπορεί για τον Ηρακλή μπορεί για τον Γρηγόρη, ποιος ξέρει;

Ζεφ Ντ.

Ο Γρηγόρης πάει στο Γιάννη και το Χρήστο και φεύγουν. Δεν φαντάζεται κανείς πόσο μόνος νιώθει ο Ηρακλής... όλοι τον άφησαν. Και ο Γρηγόρης επιβεβαιώνεται ότι είναι ο μάγκας και κανείς δεν του λέει τίποτα.

Ο Ηρακλής κλαίγοντας φεύγει τρέχοντας... και το σκάει από το σχολείο, αλλά δεν πάει σπίτι. Ντρέπεται. *Τώρα ο πατέρας μου θα απογοητευτεί τελείως, δεν μπόρεσα να του κάνω τίποτα του Γρηγόρη...* Πηγαίνει και κάθεται σε ένα παγκάκι και δεν σκέφτεται τίποτα παρά μόνο πόσο μόνος και ντροπιασμένος νιώθει.

Και τότε... να, εκεί, από τη γωνία περνάει ένα αυτοκίνητο... Και τι γράφει πάνω του; «ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ - ΓΡΑΜΜΗ SOS 1056».

Ο Ηρακλής έχει ακούσει πολλές φορές για Το Χαμόγελο του Παιδιού. Ξέρει ότι είναι ένας Σύλλογος που βοηθάει παιδιά, όποιο πρόβλημα και αν έχουν. Κάποια στιγμή μάλιστα είχαν έρθει και στο Δημοτικό και τους είχαν μιλήσει για Το Χαμόγελο του Παιδιού και το 1056.

Ναι το θυμάται... *Τι είχε πει εκείνος ο κύριος; Δωρεάν και ανώνυμα, για όποιο πρόβλημα μας απασχολεί... Θα πάρω κι εγώ, δεν έχω και κάτι καλύτερο να κάνω άλλωστε...*

Ο Ηρακλής πλησιάζει ένα καρτοτηλέφωνο και παίρνει 1056, ακούει για λίγο παιδικά τραγούδια και στη συνέχεια μια κυρία λέει *«Το Χαμόγελο του Παιδιού παρακαλώ»*

«Ε... γεια σας» είπε ο Ηρακλής.

«Γεια σου» απαντάει πολύ φιλικά εκείνη.

Και ο Ηρακλής άρχισε να λέει άσχετα πράγματα που όμως δεν δείχνουν να ενοχλούν την κυρία. Ίσα ίσα συνεχίζει την κουβέντα και ο Ηρακλής αρχίζει να νιώθει πολύ άνετα. Και τότε της λέει τι έχει συμβεί...

«Είναι πάρα πολύ δύσκολο αυτό που σου συμβαίνει και έχει συμβεί και σε πολλά άλλα παιδιά. Δεν είσαι ο μόνος και σίγουρα δεν είσαι μόνος»

-Έχει συμβεί και σε άλλα παιδιά;

-Ναι... δυστυχώς σε πολλά σχολεία συμβαίνει αυτό. Αλλά θέλω να καταλάβεις κάτι. Δεν φταις εσύ για αυτό! Ότι και αν έχεις κάνει, ότι και αν έχεις πει κανένας δεν έχει δικαίωμα να σου φερθεί με αυτό τον τρόπο. Και ξέρεις κάτι... ίσως να ψάξεις να βρεις τους φίλους που πραγματικά αναζητάς γιατί σίγουρα αυτό το παιδί δεν είναι φίλος σου και δύσκολα θα γίνετε φίλοι.

Μην αδιαφορείς γι' αυτό που γίνεται απλά προσπάθησε να αποφύγεις το Γρηγόρη αυτές τις μέρες μέχρι να βρούμε τη λύση. Θες να βρεθούμε από κοντά;

Άγγελος Ντ.

Δ.Σ. Μεγαλοχωρίου Λέσβου

-Ναι θα το ήθελα πολύ.

-Ωραία θα πας στο σπίτι σου τώρα γιατί οι γονείς σου θα ανησυχούν πολύ. Δε χρειάζεται να ντρέπεσαι. Έκανες ό,τι μπορούσες απλά κάποια πράγματα δεν μπορούμε να τα χειριστούμε μόνοι μας, και σε καμία περίπτωση δεν τα κρατάμε κρυφά από τη μαμά και το μπαμπά. Σκέφτομαι τώρα ότι αν τους είχες μιλήσει και στο Δημοτικό ίσως είχατε βρει μια λύση τότε. Ποιος ξέρει;

-Ναι ίσως αλλά... ο μπαμπάς μου θα με περάσει για δειλό.

-Ο μπαμπάς σου είναι πολύ περήφανος για σένα. Είμαι βέβαιη. Και αν του πεις και την αλήθεια θα νιώσει πολύ όμορφα... ίσως εκείνη τη μέρα που του μίλησες να στενοχωρήθηκε πολύ γι' αυτό και να σου φάνηκε θυμωμένος... δεν ήταν θυμωμένος... στενοχωρημένος ναι. Θα πας τώρα στο σπίτι και θα πεις ό,τι έγινε... το πρώτο βήμα για τη λύση το βρήκες... Θα είμαστε μαζί σε αυτό. Εσύ, οι γονείς σου, εγώ και οι καθηγητές σου...

-Όχι όχι... Στους καθηγητές μου δεν μπορώ να το πω... όλοι μετά θα με λένε καρφί.

-Σίγουρα το να μαρτυράς κάποιον δεν είναι σωστό... αλλά εσύ ποιον θα μαρτυρήσεις;

-Μα το Γρηγόρη, βέβαια!

-Μα ποιος σου είπε ότι στους καθηγητές σου θα πας για να μαρτυρήσεις το Γρηγόρη; Στους καθηγητές σου θα πας για να υπερασπιστείς τον εαυτό σου. Και θα ζητήσεις από τον καθηγητή σου να μην πει ότι του μίλησες. Εκείνος θα βρει λύση για να σε βοηθήσει διακριτικά.

Διακριτικά... είναι τόσο απλό;;;

Οι μέρες περνάνε και τίποτα δεν είναι απλό... Οι καταστάσεις κάποιες μέρες δυσκολεύουν και δυσκολεύουν με τη σειρά τους πολύ τον Ηρακλή. Ωστόσο προσπαθεί και προσπαθεί πολύ είναι η αλήθεια. Δοκιμάζει πράγματα και συμπεριφορές και τρώει τα μούτρα του κάποιες φορές, αλλά κάποιες άλλες τα καταφέρνει. Πλέον όμως, ο Ηρακλής έχει υπομονή και... δεν είναι μόνος του σε αυτό... οι γονείς του, οι δάσκαλοι του, καινούργιοι φίλοι που γνώρισε, το Χαμόγελο του Παιδιού είναι μαζί του... και μαθαίνει σιγά σιγά ότι:

Στα προβλήματα υπάρχουν λύσεις

Απλά κάποιες φορές πρέπει να μας τις δείξουν...